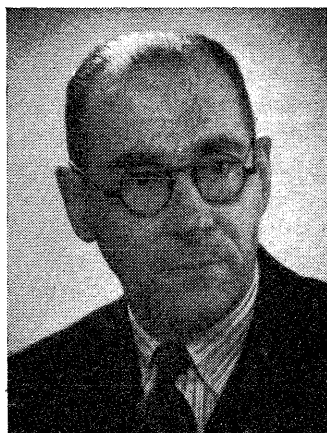

Mei	26	te Arnhem, Ned. Ver. v. Electrologie en Roentgenologie.
„	26-27	„ Leiden, Ned. Keel-Neus-Oorheelk. Ver.
„	26-27	„ Ostende, Ned. Ver. v. Rheumatologen en Belgische Ver. v. Rheumatologen, zie bl. 597.:
„	31	„ Voorburg, Ver. v. Directeuren v. Gem. Gen. en Gezondh. diensten.
Juni	9	„ Utrecht, N.d. Ver. v. Cardiologie.
„	23	„ Amsterdam, Ned. Ver. v. Physiologie en Pharmacologie.
„	23	„ H. erlen, Ned. Ver. v. Urologie.
Juli	9-11	„ Amsterdam, 2e Symposium over Vreemde Voedingsmiddelen, zie bl. 677.
September	9-15	„ 's-Gravenhage, VIIe Intern. Congres Kathol. Artsen, zie (1955) bl. 3861.
Oktober	6	„ Ned. Internisten Ver.
„	26-27	„ Nijmegen, 8e Ledencongres Kon. Ned. Mij. t.b.d. Geneeskunst.
November	11	„ 's-Gravenhage, Ned. Ver. v. Thoraxchirurgie.

REDACTIE

PERSONALIA

IN MEMORIAM PROF. DR. A. SIEGENBEEK VAN HEUKELOM. — Op 13 maart overleed na een langdurige ziekte Dr. A. SIEGENBEEK VAN HEUKELOM, internist te Apeldoorn, oud-hoogleraar te Batavia. Tevoren was hij van 1 augustus 1947 tot einde 1954 als internist-roentgenoloog verbonden geweest aan het Wilhelmina Ziekenhuis te Nijmegen. Hij werd 1 september 1894 te Leiden geboren, waar zijn vader hoogleraar was in de pathologische anatomie, bezocht daar het gymnasium en studeerde er. Van 1921 tot 1925 was hij assistent bij Prof. HIJMANS VAN DEN BERGH, bij wie hij in 1924 promoveerde op een proefschrift getiteld *De grondstofwisseling in de Interne Kliniek*. Dit proefschrift trok, evenals zijn voordracht over diabetes insipidus (dit *Tijdschrift* 1931, bl. 4781), zeer de aandacht. Nog vele andere publikaties verschenen van zijn hand, vooral uit zijn Indische jaren; ook had hij een belangrijk aandeel in het werk van HIJMANS VAN DEN BERGH over suikerziekte.

A. SIEGENBEEK
VAN HEUKELOM

Van een zo bijzondere persoonlijkheid kan men geen afscheid nemen zonder te hebben getracht, iets van zijn betekenis te formuleren. Hij was een voortreffelijk clinicus, een scherp waarnemer, die bovendien zijn bevindingen zeer gemakkelijk onder woorden bracht. Hiermee hingen zijn grote gaven als docent samen; hij had voor doceren ook een bepaalde voorliefde. Nauwgezet werker als hij was, stelde hij zichzelf de hoogste eisen. Door zijn grote kennis was hij een zeer gezien consulent.

Over zijn eigenlijke betekenis is met het bovenstaande nog weinig gezegd. Op onovertrefbare wijze is deze op Westerveld door zijn vriend Mr. VISSER VAN IJZENDOORN in het licht gesteld. Een enkel punt moge hier worden gereleveerd. VAN HEUKELOM was een universele figuur, met belangstelling uiteenlopend van de geneeskunde via de vroege periode van de boekdrukkunst en de geschiedenis, tot de gothiek. Daarbij was het „multa, sed non multum” op hem wel allerminst toepasselijk; integendeel, wat hij wist, wist hij volmaakt, tot in alle bijzonderheden, en zulks op elk gebied. Bij een samenzijn met oude vrienden kort na de oorlog, te Nijmegen vertelde een hunner, die een landhuisje had in Mook, hoe de Engelsen de Duitsers hier hadden verjaagd. VAN HEUKELOM corrigeerde hem: zij waren van een andere kant gekomen. Hij had nl. in Australië het verloop van de invasie bestudeerd. Hij had gelijk!

Deze buitengewone mens met zijn moeilijke karaktereigenschappen heeft zich in elke periode van zijn leven vrienden weten te maken. Dit geldt ook voor zijn Nijmeegse periode, gedurende welke de Kring en het Wilhelmina-

Ziekenhuis rijkelijk de vruchten van zijn grote gaven hebben geplukt. Het schijnt wel dat hij onevenredig zwaar door verdriet en zorgen is getroffen; ik zal hier niet verder in treden na de boven aangehaalde voortreffelijke schets van Mr. VISSER VAN IJZENDOORN. Over Indië kan ik niet oordelen; dat hij in Apeldoorn en Nijmegen niet vergeten is, daarvan mogen deze regels getuigen. Zijn vrienden, zuster en kinderen bewaren een kostbare herinnering. Hij rust in vrede.

Nijmegen, 24 maart 1956

A. RIJPPERDA WIERDSMA

PROF. DR. H. T. DEELMAN 40 JAAR ARTS. — Voor Prof. Dr. H. T. DEELMAN was het artsdiploma, dat hij op 15 april 1916 verwierf, natuurlijk wel een belangrijk papier, maar het markeerde niet het begin van zijn loopbaan, zoals voor de meesten onzer. Toen hij zijn artsexamen deed, lag het begin van zijn wetenschappelijke loopbaan reeds enige tijd terug: in zijn studententijd had hij de gouden medaille voor de beantwoording van een prijsvraag over het veratrinemyogram verworven en hij was al assistent geweest in de pathologische anatomie bij Prof. W. M. DE VRIES. Van daar was hij in 1915 overgestapt naar het laboratorium van het Antonie van Leeuwenhoekhuis. Prof. DE VRIES bleef daar zijn leermeester. Voor deze leidsman heeft DEELMAN altijd de grootste verering gekoesterd, een waardering, die wederkerig was. Merkwaardige tegenstelling: DE VRIES stil en wat teruggetrokken, uiterst voorzichtig in zijn weloverwogen oordeel; DEELMAN met een zeer wendbare geest, snel denkend en begrijpend en een voortreffelijk spreker.

De hoogtepunten in het leven van de arts DEELMAN zijn de benoeming tot directeur van het laboratorium van het Leeuwenhoekhuis in 1919, tot hoogleraar te Groningen in 1924 en te Amsterdam in 1934 geweest. Vooral in zijn Leeuwenhoek-tijd vallen zijn bekende onderzoekingen over het teercarcinoom bij de muis. Gedurende beide professoraten heeft hij door zijn heldere, systematisch opgebouwde colleges bij zijn studenten de basis gelegd voor hun klinische kennis. Voor vele assistenten is hij de man geweest, die hen door zijn enthousiasme meesleepte tot wetenschappelijk werk. Talrijke proefschriften, onder zijn leiding bewerkt, getuigen niet alleen van de wetenschappelijke zin van hun bewerkers, maar evenzeer van de stimulerende kracht van de promotor. Voor sommigen van zijn assistenten was DEELMAN bovendien een vaderlijke vriend.

Voor patholoog-anatomen en gynaecologen schreef DEELMAN in 1933 *Die Histopathologie der Uterusmucosa*, een boek, helaas reeds jaren uitverkocht, dat velen wegwijs heeft gemaakt bij de beoordeling van curettementen. Wij hopen, dat onze jubilaris spoedig tot de uitgave van een nieuwe druk zal besluiten. Voor de Nederlandse artsen en studenten schreef hij in 1940 een *Leerboek der pathologische Anatomie*, een boek, waarvan de vierde druk thans in bewerking is. Het is het eerste en enige Nederlandse leerboek der pathologische anatomie, een boek met een eigen opvatting, een echt Nederlands boek. Voor DEELMAN een monumentum aere perennius!

Het karakteristieke van DEELMAN is zijn enthousiasme om nieuwe problemen aan te vatten en oude problemen op een geheel nieuwe wijze te bezien. Hij is vol van de vraagstukken, die hem bezighouden en hij geniet ervan.

Aan de ingang van zijn laboratorium vindt Ge een toorts als gevelsteen. Bij de opening van het gebouw zei DE VRIES, dat hij meende, dat deze steen ons er aan moest herinneren steeds de fakkel der wetenschap brandend te houden. Welnu, DEELMAN heeft er voor gezorgd, dat deze vlam nooit geblust is. Moge hij nog menig jaar over deze vlam waken.

Haarlem, maart 1956

O. H. DIJKSTRA